

KAFTANIK (3) *sb m*

Pierwsze a jasne; -an- (1) BielSjem, -ân- (1) Mącz (Cn oba a jasne).

sg N kaftanik (1). ♦ A kaftanik (1). ♦ pl N kaftaniki (1).

Sł stp brak, Cn s.v. kaftan, Linde XVII – XVIII w.

Dem. od „kaftan”; z neutralizacją funkcji deminutywnej:

1. Określenie ogólne na różne rodzaje górnej części ubioru męskiego; *colobium, exomis, exomium, pectorale, subucula, tegumen pectoris, texta, thorax laneus, tunica Cn (1)* : dwa kabati adamaskowe czerwone, kabath przeschiwany czarny atłasowy, kafftanik kytayczany czarny, Tho wŕchitko panom exequtorom nyzei napiŕanym wmocz dal *MetrKor* 59/76v.

2. Górna część uzbrojenia, uszyta z kilku warstw skóry lub płótna; *paludamentum Mącz; lorica linea, thoracomachus Cn (2)* : Z Tátor konie miewáią rowne Báehmáćiki/ Obciąży go bez miáry zbroiá káftániki. *BielSjem*34.

Szereg:»kaftanik albo pancerz« (1): Paludamentum, Iezdeczka ŕuknia / żołnierski á zwłáŕzczá Hetmáński vbiór/ też káwtanik álbo páncerz który pod zbroyę kłáda. Mącz 274e.

MM